

mahalle gazetesi **Oude Westen** *Buurtkrant* جريدة الحي

NOVEMBER 2010



Jaargang 40 Uitgave van Aktiegroep Het Oude Westen Gaffelstraat 1 - 3 3014 RA Rotterdam telefoon 010 - 4361700 Website www.aktiegroepoudewesten.nl

**in dit
nummer**



Van de straat geplukt
**Jenny en
Nanda**
pagina 2



**40 jaar
Aktiegroep
Oude Westen**
pagina 3

**Nieuws van de
Stadsmarinier en
Deelgemeente Centrum**
pagina 4+5



**Rooms-
katholieke
bolwerken**
pagina 7

Feest op 12 november in Odeon

40 jaar Aktiegroep Het Oude Westen

Op vrijdag 12 november viert Aktiegroep Het Oude Westen het 40-jarig bestaan van de bewonersorganisatie. Reden voor een feestje? Dat dachten we wel, want het is nogal bijzonder dat een bewonersorganisatie na 40 jaar nog steeds zo actief is. En omdat nog niet alle wensen vervuld zijn, blijven we ook de komende jaren actief.

Het feest wordt gehouden in **Wijkgebouw Odeon, Gouvernestraat 56**, waar anders!

Het programma bestaat uit de volgende onderdelen:

19.00: Zaal open
19.30-22.00: Aktiegroep Café Special, presentatie Paul Claessens en tante Leeuwina
22.00-24.00 Swingen op de muziek van Bram's disco; u weet wel die van het Nieuwjaarsfeest

Er is geen extra kinderprogramma.

**Wat komt er
allemaal in deze
Aktiegroep Café
Special aan bod?**

Aan de hand van verhalen van gasten passeert het verleden, het heden en ook de toekomst van de wijk. En tante

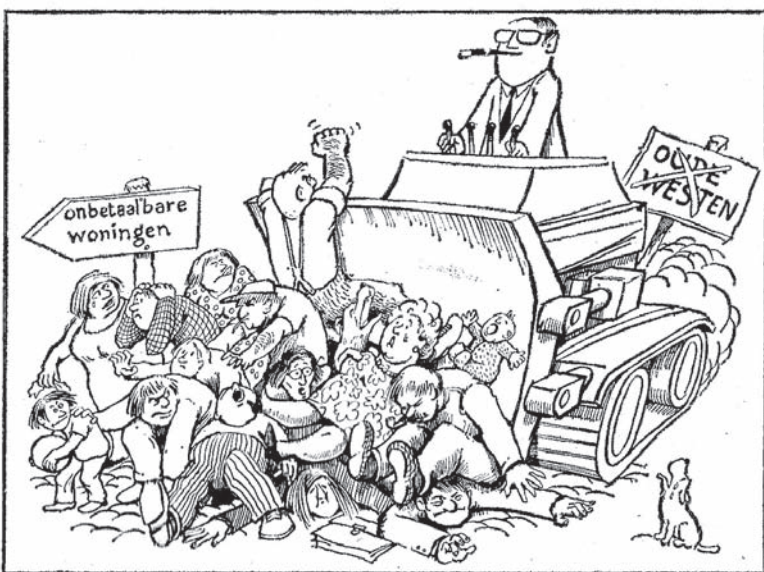
Leeuwina zorgt natuurlijk weer voor de vrolijke noot (wat voor kapsel zal ze nu weer hebben?) We hebben het over de Aktiegroep zelf en het ontstaan daarvan, over stadsvernieuwing en herstructure-

ring. We staan ook stil bij wat al is bereikt en wat onze verwachtingen zijn voor de toekomst. Aan het slot van het programma wacht u nog een verrassing.

Komt allen!



De Aktiegroep heeft vele vaders



Uit Buurtkrant Oude Westen juni 1970 (tekening Gerard Goosen)

Veertig jaar geleden kwam Aktiegroep Het Oude Westen nogal luidruchtig ter wereld. Over die geboorte doen allerlei verhalen de ronde en menigeen beweert de vader van het wicht te zijn. Voor zo'n schone baby staan de kandidaten immers in de rij. Maar door wie is de boreling nou echt verwekt? Wees gerust, we noemen geen namen, al was het maar omdat we daar meer dan een Buurtkrant mee zouden vullen. Het ging om drie groepen vaders: een stel architecten, de club- en buurthuizen en lest best links en alternatief Rotterdam.

Ieder jaar 1500 krotten tegen de vlakte
Iedereen was het er allang over eens dat de wijken rond het centrum van Rotterdam toe waren aan een opknappbeurt.

Maar bij het bombardement van 1940 waren nogal wat woningen verwoest en de bewoners van het centrum hadden massaal onderdak gezocht in die oude wijken.

Met zoveel mensen op de vierkante kilometer was het ondoenlijk om de oude wijken een opknappbeurt te geven. Opknappen ging toen nog volgens het beproefde recept slopen en nieuwe huizen bouwen. Vraag één was dus: waar blijf je dan met al die mensen?

De woningnood had twee gezichten. Rotterdam had te weinig woningen en een groot deel had een zeer slechte kwaliteit. Het tekort aan woningen werd bestreden door heel veel nieuwe woningen bij te bouwen. De buitenwijken groeiden als kool, maar de woningnood wilde maar niet verdwijnen. Daarom werd voorlopig niets gedaan aan het verbeteren van de woningvoorraad. Alle energie werd gestoken in de nieuwbouwwijken. De oude wijken rond het centrum werden aan hun lot overgelaten. Nota na nota sprak er schande van, maar de vraag naar woonruimte was zo groot dat de slopershamer werkloos bleef.

In 1969 lanceerde het college een saneringsnota waarin het de verwachting uitsprak dat Rotterdam in 1970 voldoende woonruimte zou hebben om iedereen die dat wilde te huisvesten. Die gedachte was weliswaar veel te optimistisch, maar het maakte de weg vrij voor sloop. Het college stelde voor om ieder jaar 1500 krotten

te slopen. In 1990 zou Rotterdam dan van zijn 33.000 krotten bevrijd zijn.

Saneren doe je zo

Maar als de woningnood toch was opgelost, waarom zou je dan na die sloop overal huizen gaan bouwen? Die grond kon wel beter worden gebruikt. De saneringsnota die al snel de bijnaam Sloopnota kreeg, liet daar geen misverstand over bestaan: 'Verwacht mag worden dat bepaalde saneringsgebieden om goede redenen geen woonbestemming zullen krijgen.' De oude wijken rond het centrum zagen de bui al hangen. Vroeg of laat moesten hun woningen wijken voor winkels en kantoren. Eind 1969 nam de de Kring-Rotterdam van de Bond voor Nederlandse Architecten (BNA) het initiatief tot een studie van de saneringsproblemen. Vijf werkgroepen zouden aan de hand van Het Oude Westen laten zien hoe de sanering het beste kon worden aangepakt. Het Oude Westen was gekozen omdat de architecten daar voorlopig niemand voor de voeten zouden lopen. De slechtste complexen lagen immers in de wijken Cool en Rubroek. Volgens de Saneringsnota kwam Het Oude Westen pas als negentiende aan de beurt.

Onder de architecten was veel begrip voor de noodzaak om de sanering zeer geleidelijk aan te pakken, maar voor vier van de vijf werkgroepen stond toch wel vast

dat na verloop van tijd, pakweg twintig tot dertig jaar, alle oudbouw zou zijn vervangen door nieuwbouw, lees: hoogbouw. De vijfde werkgroep waarschuwde dat het bevrozen van een wijk en dan ineens saneren tot tussentijds verval en verpaupering leidt, en dat was volgens hen sociaal onaanvaardbaar. 'Onze generatie heeft het recht niet, het in eeuwen gegroeide teniet te doen door rigoreus te slopen. Waar nog een enigszins waardevolle omgeving aanwezig is, mag men die niet méér aantasten dan voor de verbetering van de woonstandaard noodzakelijk is...' De architecten erkenden dat de panden die totaal verkrot waren, moesten worden gesloopt. Maar de rest moest worden hersteld, zodat de wijk zich continu kon regenereren en de bewoners er konden blijven wonen. Een jaar later werden die gedachten uitgewerkt in het Rekonstruktieplan Het Oude Westen: 'Dit plan gaat uit van de bestaande situatie, d.w.z. van de bevolking, zoals ze nu in de wijk woont en werkt, en van de bebouwing zoals die nu functioneert.' Het Rekonstruktieplan was vele jaren de koers waarop de Aktiegroep zou varen.

Maar wacht even, d'r was nog geen Aktiegroep. Hoe is die dan ontstaan?

Lees verder op pagina 3



Jenny en haar moeder en zus hoorden bij de Aktiegroepers van het eerste uur: de grote vergaderingen, de ludieke en de politieke acties, de projectgroep stadsvernieuwing. Later nam dochter Nanda het stokje over met Drugs in kleur en de straatgroep.

In 1954, op vierjarige leeftijd, verhuisde Jenny met haar ouders en elf broers en zussen van Nieuwerkerk aan den IJssel naar Het Oude Westen. Haar vader, die jarenlang met paard en wagen met groenten langs de deur was gegaan, kon in de Josephstraat een winkel overnemen. Achter de winkel was de woonkamer, keukens en slaapkamer van de ouders, op de eerste verdieping sliepen de kinderen. Jenny ging naar de Dirk van der Waaij-school in de Schietbaanstraat en de huishoudschool in de Drievriendenstraat. Ook in haar vrije tijd was ze veel in de wijk te vinden. ‘Je had toen nog heel veel clubhuizen in Het Oude Westen. Zelf kwam ik vooral in de Jeugdhaven in de Van Speykstraat en in Ons Huis in de Gouvernestraat. Dat werd later Lantaren-Venster.’ Favoriete buitenplekken waren het standbeeld voor de HBS op de ‘s Gravendijkwal, de (verdwenen) passage op de Nieuwe Binnenweg ter hoogte van de

(ook al weer verdwenen) Boogjes, en de ingang van Kledingzaak Koster op de West-Kruiskade. ‘Af en toe werd je uit elkaar geslagen door de politie te paard. Ik ging dan snel naar huis. Je had toen meer ontzag voor de politie dan de kinderen van tegenwoordig. Bovendien gaf mijn moeder me extra straf als ze hoorde dat ik problemen met de politie had gehad. De grote jongens waren wel brutaler. Je had toen op de West-Kruiskade de Kokemo-bende van Hollandse jongens, die daagden de politie soms uit.’

We waren fel, maar het was ook vaak lachen. Eind jaren zestig ontmoette Jenny Daniel, een Kaapverdische zee-man, in bar-dancing La Bonanza in de Van Speykstraat, een zaak van een Surinaams-Nederlands stel waar geregeld orkestjes optraden. Het was liefde op het tweede gezicht en van degelijke kwaliteit; dit jaar zijn Daniel en Jenny veertig jaar getrouwd.

Net getrouwd en woonachtig in de Josephstraat raakte Jenny betrokken bij de buurtacties voor betere woonomstandigheden. ‘Ik zat niet bij de moedergroep van het clubhuis, ik ging in oktober 1970 mee met de actievoerders van de Bloemkwekersstraat zoals Gijs Werner, Gerrit Sterkman en tante Gré. Mijn moeder en mijn zus deden trouwens ook mee. We voerden actie tegen de huisjesmelkers die hun huizen volpropten met gastarbeiders, veelal Spanjaarden en Portugezen. En we eisten van de gemeente dat ze eindelijk eens iets gingen doen aan achterstallig onderhoud. We waren fel, maar het was ook vaak lachen, want voor jongens als Piet Huiskens en Jan van den Noort was niks te gek. Bekend is de actie van vrouwen die gingen douchen in het huis van burgemeester Thomassen. Ik was erbij, maar heb niet gedoucht, zo gek krijg je me nou ook weer niet. En we hebben een keer een koeienhart in de hal van het stadhuis

neergelegd, omdat Thomassen had gezegd dat hij zijn hart in het Oude Westen verloren had. Dus hebben we er een gebracht.’ Later volgden ook grimmigere acties tegen het folderen van de racistische partij van Janmaat. ‘We haalden die folders weer uit de brievenbussen en brachten ze naar het politiebureau om aangifte te doen van vreemdelingenhaat. Omdat die partij knokploegen had, moesten we geregeld naar de Aktiegroep bellen om te laten weten dat we veilig waren. Opbouwwerker Toon Lambrechts had telefoon- en kinderoppassdienst: ‘Ik had mijn kinderen bij

actief in de bewonersgroep van het straatje boven de bibliotheek. Dat laatste heeft ze opgegeven. ‘We konden met het kleine groepje actieve bewoners niet op tegen de bewoners die er een zootje van maken en we werden er te weinig in ondersteund door Woonstad. Je krijgt soms zelfs het gevoel dat ze alle bewoners op één hoop gooien. Zo doen de bellen en buitenlichten het vaak niet. De bedrading zou helemaal vernieuwd moeten worden. Maar als je erover belt, wordt er gezegd: ‘Ja, zoals jullie ook met de spullen omgaan...’ en dus gebeurt er niets. En zo zou de schimmel

Jenny:
“Je krijgt soms zelfs het gevoel dat ze alle bewoners op één hoop gooien”

hem gestald, want mijn man was ook niet thuis. Die zat in de volcontinu bij Heineken.’

Toen de stadsvernieuwing eenmaal op gang kwam, zat Jenny in de projectgroep Gaffelblok, waar ze later kwam te wonen. Ze nam in die tijd weer een betaalde baan: bij de interne dienst van een verzorgingshuis. Toch maakte ze nog tijd voor vrijwilligerswerk. Ze organiseerde, onder andere met Rini de Otter, gezellige activiteiten in Ons Huis en in Odeon; en ze viel soms in als tolk Portugees in het Hulp en Advies Centrum. ‘Mijn man deed dat soms voor het Blijf van mijn Lijf Huis. Hij heeft ook meegewerkt aan een serie boekjes ‘Waar hoor ik thuis?’ over de landen waar de verschillende immigranten in Rotterdam vandaan kwamen.’ Jenny werkt inmiddels al 28 jaar bij het verzorgingshuis, momenteel als hoofd Facilitaire Dienst; en ze is lid van de ondernemingsraad van Laurens.

Dochter Nanda hield de familie-traditie in ere. Ze zat in Drugs in Kleur, de bewonersgroep die door wekelijks schouwen de drugsoverlast in de gaten houdt, en ze was

in huis niet komen door lekkage maar doordat wij onze huizen niet voldoende luchten.’ Nanda’s overlevingstactiek is de tuin. De laatste acht jaar woont ze van april tot oktober met haar kinderen op haar volkstuin bij Zestienhoven. Daar heeft ze inmiddels een kring van vrienden om zich heen. Haar ouders hebben er sinds twee jaar ook een plekje, maar Jenny is meer een mooi-weer-verblijver. Sinds zoon Emidio ook niet meer in de wijk woont, hij verhuisde twee jaar geleden naar Carnisselanden, merkt ze wel dat haar band met het Oude Westen minder wordt. Zelf denkt ze voor de toekomst wel eens aan een 55+ woning in Overschie, maar haar man wil absoluut niet weg uit Het Oude Westen. De dichtbij-optie zijn de 55+woningen op de Nieuwe Binnenweg. Omdat ze al zo lang in hetzelfde huis wonen, betekent verhuizen naar een kleinere woning voor hun echter ook duurder wonen. Daar zou iets op verzonnen moeten worden, want mensen als Jenny en Daniel, die zo’n belangrijk stuk geschiedenis van het Oude Westen met zich meedragen, willen we natuurlijk niet kwijt.

Buurtkrant Oude Westen

Hij ligt weer voor u: de Buurtkrant Oude Westen. Het is zo gewoon dat hij tien keer per jaar bij ons in de bus ligt dat we ons nauwelijks kunnen voorstellen dat er ooit een Buurtkrantloze tijd heeft bestaan. Veertig jaar geleden, we schijven maart 1970, werd de allereerste Buurtkrant gedrukt, maar het liep fout bij de verspreiding. Een van de artikelen kopte: ‘Actie heeft eigenlijk geen enkele zin’ en dat schoot menige actiebeluste Buurtkrantzorger in het verkeerde keelgat. De krant heeft waarschijnlijk maar heel weinig brievenbussen bereikt en is daardoor ook vrij zeldzaam.

Op 24 april 1970 werd de Buurtkrant voor het eerst in de hele wijk bezorgd. In de kop werd nog eens benadrukt waar het om draaide: ‘Alleen actie levert succes op’. De krant werd op A3-formaat gedrukt bij het Rotterdamdamsch Nieuwsblad. Vrijwilligers deden hem bij vele duizenden Oude Westenaren in de bus. Let wel: dat doen ze al veertig jaar. Vanaf 1972 werd de krant op een kleiner formaat gedrukt (A4) in de drukkerij van ‘De Nieuwe Grafische’ in de Lantaren. Tekenaar Gerard Goosen zat al een tijdje in de Aktiegroep en had al wel eens iets voor de Buurtkrant getekend, maar door zijn betrokkenheid bij het reilen en zeilen van de Lantaren lag het in de lijn om vaker iets voor de Buurtkrant te tekenen. En dat smaakte naar meer, heel veel meer zelfs. Gerard bedacht niet alleen de actieleeuw, hij zorgde keer op keer voor een omslag, waarop

de stand van zaken aan het actiefront treffend werd samengevat, uiteraard met de actieleeuw in de hoofdrol. Op het stads-wapen van Rotterdam leken de actieleeuw en zijn tweelingbroer nogal onafscheidelijk, maar broerlief was vegetariër en daarom voor de strijd tegen huisbazen en ambtenaren minder geschikt. Hij keek het een jaartje aan, maar koos vervolgens voor een carrière in de milieubeweging. Tot 1977 produceerde Gerard Goosen prent na prent. In de daaropvolgende jaren werden zijn tekeningen intensief hergebruikt, met het gevolg dat de leeuw na al die jaren niet meer is weg te denken uit Het Oude Westen.

De Buurtkrant is in de loop van die veertig jaren door zoveel mensen gemaakt, dat er geen beginnen aan is om ze allemaal te noemen. Maar één steekt er met kop en schouders bovenuit, al is het maar omdat hij de Buurtkrant

meer dan 25 jaar onder zijn hoede heeft. Eind 1982 was de puf er al een tijdje uit. Maar Han Snaaijer ontfermde zich over de Buurtkrant en wist die met succes te reanimeren. De Aktiegroep schafte zelfs een peperdure type-machine aan om de kolommen van de Buurtkrant uit te tikken. Die machine was alleen voor Han bestemd en het sprak toen nog voor zich dat niemand daar dan aan durfde te komen. Aanvankelijk plakte en knipte Han het geheel tot een A3, hoewel hij veel meer voor A4 voelde. Want het duurde even eer hij op dat punt zijn zin kreeg. Eind 1983 sloeg Han meedogenloos toe en veranderde het formaat van de krant in A4. Je kunt gerust spreken van een zogenaamde vijandige overname, hoewel iedereen er later nog hartelijk om heeft kunnen lachen. In 1988 werd besloten om de informatie voortaan te verspreiden door muurkranten op te han-

gen bij de club- en buurthuizen en bij de overige instellingen, maar daar kwam men na verloop van tijd toch op terug. Na anderhalf jaar gleed de Buurtkrant weer als vanouds in de bussen van de wijkbewoners. Die nieuwe krant verscheen weliswaar op A3 en in de wandelgangen werd wel gefluisterd dat het een tegencoup betrof. Maar bewijzen zijn daar nooit voor geleverd. Begin jaren negentig verloor de krant zijn glossy uiterlijk en werd voortaan weer op krantenpapier gedrukt, net als begin jaren zeventig, maar nu bij de Maassluisse Courant; die doet dat al weer twintig jaar op rij. Sinds de Stadsmarinier op bladzijde 4 en 5 meelift, kan de krant zich een extra steunkleur veroorloven. De krant veranderde opnieuw van uiterlijk en Han greep de

gelegenheid aan om zich op zijn oude dag nog te bekwaamen in de paginaopmaak met behulp van een computer. Hij ging wel steeds meer vloeken, maar de krant heeft er niet onder geleden. Die was ook wel wat gewend na 28 jaar Han Snaaijer.



Tekening Gerard Goosen

COLUMN VAN Hannie

Van de week heb ik de buurtkrant voor de maand oktober rondgebracht. Hij ziet er weer mooi uit

en ik moest denken aan de krant van 40 jaar geleden. Ik kan me nog herinneren dat er een krant gemaakt moest worden voor de grote buurtvergadering van 11 maart 1970. Van enkele mensen die daar mee bezig waren weet ik de naam nog b.v. Nel Broekhuizen, Ria van Dam en Johan Henderson. De affiesje zou door Max Milican gemaakt worden. Ik weet eigenlijk niet of

die krant toen ook echt verschenen is. Ja, dan is er toch wel veel veranderd. Je deed die krant in elke brievenbus. Meestal zaten die nog gewoon in de deur. Er waren ook nog geen nee-nee stickers. Ik sta nu steeds in dubio of ik de Buurtkrant wel of niet in de bus met zo’n sticker moet stoppen. Meestal respecteer ik die sticker wel, maar toch is het gek. De Buurtkrant is geen huis-aan-huis

blad en zeker geen reclame. We proberen de wijkbewoners op de hoogte te houden van hetgeen in hun buurt gebeurt. Daar kan een mens toch niet op tegen zijn?

Misschien moeten we maar actie gaan voeren met een sticker “Ja voor de buurtkrant” en hem in november overal in de bus doen. vind ik zo’n gek idee nog niet.

NEE

Géén ongeadresseerd
reclamedrukwerk
Géén Huis aan Huisbladen

NEE | JA

Natuurlijk wél
De Buurtkrant
Oude Westen!

Verkrijgbaar bij de Buurtwinkel Oude Westen, Gaffelstraat 1-3

De Aktiegroep heeft vele vaders (2)

Aktiegroep, wijkorgaan, interwijkorgaan

Vervolg van de voorpagina

In de jaren zestig van de vorige eeuw telde Het Oude Westen, Het Nieuwe Westen en Middelland heel veel club- en buurthuizen. Ieder geloof of overtuiging had er wel een, maar om nou te zeggen dat daar ook veel buurtbewoners kwamen, nee. Met de hand aan de subsidiekraan maande de overheid de instellingen tot samenwerking en zo ontstond in 1965 de Stichting tot Samenwerking en Opbouw in het Westen (SSOW). Door een meer buurtgerichte benadering te kiezen, hoopten de gezamenlijke instellingen hun invloed in de wijk terug te winnen.

Uit de overgeleverde rapporten blijkt dat de stichting dat vooral wilde bereiken door de organisatie van de wijken te verbeteren. Daartoe wilde de SSOW wijkorganen stichten in de wijken Middelland, Oude Westen en Nieuwe Westen. En op den duur moesten die wijkorganen samen een interwijkorgaan vor-

men. Tegenwoordig zou je dat een deelgemeente noemen. Maar, hou je vast, nu komt het: de eerste fase van dat plan was de vorming van Aktiegroep Het Oude Westen. Dat plan werd vooral gedragen door de Stichting Buurtwerk Kruiskade, aan de Coolsestraat en de Stichting Ons Huis, in de Gouvernestraat, boven de Lantaren. Samen met Stichting De Roef, die vooral in Middelland actief was, vormden zij de Stichting Rotterdam West. De samenwerking binnen de SSOW ging kort daarop kopje onder en het plan om Aktiegroep Het Oude Westen te vormen, lag in handen van de Stichting Rotterdam West.

Maar hoe vorm je een actiegroep? De club- en buurthuiswerkers die die taak oppakten, richtten zich in eerste instantie op twee groepen. In Buurthuis Kruiskade was Cineclub actief, een initiatief van het Marxistisch Leninistisch Centrum Nederland (MLCN) om politieke films in de wijk te vertonen. In Ons Huis kwam regelmatig een groep

moeders uit Het Oude Westen bijeen. Beide groepen werd een film over de verkrotting van de Haagse Schilderswijk voorgeschiedeld en aansluitend werd gediscussieerd over de overeenkomsten met Het Oude Westen. De eigen wijk was natuurlijk stukken beter, maar de suggestie om iets te ondernemen tegen de verkrotting werd niettemin enthousiast opgepakt. Eendrachtig werd de eerste buurtvergadering voorbereid. Op 11 maart 1970 kwam de wijk in grote getale naar de Lantaren. De geboorte van Aktiegroep Het Oude Westen was een feit. De opkomst overtrof de stoutste verwachtingen. De actiebereidheid was zo groot dat twee weken later een nog grotere bijeenkomst plaatsvond in Odeon.

Rotterdam West had een duidelijke rolverdeling voor ogen. De bewoners voerden actie, maar de buurthuisleiders zaten aan het stuur en soms, als acties in hun ogen dreigden te ontsporen, traptten ze flink op de rem. Zo kreeg een plan om autowrakken uit de

De Aktiegroep heeft vele vaders (3)

Stadsfront tegen manifestatie C70



Uit Buurtkrant Oude Westen december 1974 (tekening Gerard Goosen)

De uitbreiding van de Rotterdamse haven stond al vele jaren bovenaan het verlanglijstje van het Rotterdamse gemeentebestuur. Maar de haven was ver weg en de stad had meer aandacht nodig. In 1969 kondigde het gemeentebestuur een grote manifestatie aan in het centrum van de stad. Communicatie '70, beter bekend als C'70, moest haven en stad dichtert bij elkaar brengen. Het meest in het oog springende onderdeel was de Havodam, een reusachtige maquette van de Rotterdamse haven. Vanuit een Zwitserse stoeltjeslift konden belangstellenden zo een blik werpen op de grootste haven van de wereld.

De manifestatie verheerlijkte de relatie tussen de haven en de stad, in plaats van die ter discussie te stellen. Hij was bovendien peperduur en zo grootschalig dat vrijwel alles wat links of alternatief was zich tegen de manifestatie verzette. Kunstenaars verenigden zich in het Ludiek creatief sabotaasjesentrum, met het hoofdkwartier in Buurthuis Kruiskade. Ze organiseerden een demonstratie met de leuze 'WC'70, Rotterdam stinkt' en plaatsten een paginagrote advertentie tegen 'Communicatiestoornis 70'. De Socialistische Jeugd Rijnmond (SJ) bezette het kantoortje van C'70, en richtte daar een enorme ravage aan. Radio en TV waren op voorhand uitgenodigd om de

bezetting bij te wonen, opdat iedereen goed kon zien hoe er in Rotterdam over C'70 werd gedacht. Het geld voor C'70 kon volgens de SJ beter worden besteed aan goede en goedkope woningen en een 'verantwoorde sanering, waarbij het karakter van de wijk behouden blijft'. We hoorden dat al eerder uit de mond van de architectengroep die we in het begin van dit artikel ten tonele voerden. Links en alternatief konden het steeds beter met elkaar vinden. Het verzet tegen C'70 sloot zich zelfs korte tijd aanee in het zogenaamde Stadsfront. De bezetting van een flat aan de Van Oldenbarneveldtstraat was een voorbeeld van die veelkleurige samenwerking. Die straat was onder meer gekozen omdat de stoeltjeslift van C'70 daar langskwam. De bezoekers van C'70 werden zo in een moeite vergast op een demonstratie tegen dat 'nepfeest', tegen de woningnood en tegen de bouw van dergelijke elitewoningen die wel 400 tot 600 gulden per maand deden, ongeveer tien keer zoveel als een huisje onder de huurwaarde in Het Oude Westen.

En verder... Die plotselinge veelkleurige samenwerking was van korte duur, maar hij was zo heftig en zo overtuigend dat Aktiegroep Het Oude Westen een vliegende start doormaakte.

In Het Oude Westen zijn in die beginperiode weinig resultaten geboekt. De vernieuwing van de bestrating die vaak genoemd wordt als resultaat van de acties van het eerste uur was al geruime tijd voor die acties gepland. De Buurtvergadering had zich weliswaar unaniem uitgesproken voor het Reconstructieplan van de architectenwerkgroep, maar het zou nog vier jaar duren eer op dat vlak duidelijke resultaten werden geboekt. Veel bewoners trokken zich teleurgesteld uit de Aktiegroep terug. De club- en buurthuizen raakten ook steeds minder geïnteresseerd in de Aktiegroep. Eén van de buurthuisleiders ging er tegen de zin van zijn directeur nog een tijdje mee door en vestigde zich, buiten de directe controle van zijn directeur, in een winkeltje op de hoek van de Gaffelstraat en de Gaffeldwarsstraat. Deze Buurtwinkel was voortaan tevens het hoofdkwartier van Aktiegroep Het Oude Westen. De samenwerking tussen buurtwerker en Aktiegroep liep eind 1973 op de klippen. Na een aantal conflicten werd de samenwerking beëindigd. De buurtwerker vertrok, de Aktiegroep bleef. En de linkse beweging? De nazaten van de MLCN, inmiddels omgedoopt tot KEN, KKR en KORO, bleven nog enkele jaren zeer actief in de Buurtwinkel, maar zij zagen geen kans om de buurt blijvend bij hun acties te betrekken. Daarvoor was de wijk te verpauperd. De mensen die een keuze hadden, waren vaak al verhuisd en de wijk was, nog meer dan vroeger, een studentenwijk geworden. Omstreeks 1974

verliet de MLCN de Aktiegroep. Ondanks al die aderlatingen was de Aktiegroep springlevend. Sterker nog, de schone baby van weleer was een organisatie waar voortaan rekening mee werd gehouden. Toen de Aktiegroep vanaf 1974 stevig inzette op de stadsvernieuwing werden op dat terrein al vrij snel de eerste tastbare resultaten bereikt. In plaats van die 33.000 krotten te slopen, besloot het gemeentebestuur ze te kopen en op te knappen. De stadsvernieuwing was begonnen.

Heipalenlied

(van Aktieorkest Het Ouwe Bes)

We hebben de heimachines lang niet meer gehoord. Lekker rustig kun je zeggen, als je in een villa woont. Villa's vind je niet, bij ons in de wijk. Vervelozе oude krotten, Daaraan zijn wij rijk.

We willen heipalen, heipalen, heipalen zien. Het rampetampen horen van de heimachine.

We hebben de heimachines Lang niet meer gehoord. Lekker rustig kun je zeggen, als je in een villa woont. Werkelozen in de bouw, daaraan zijn we rijk. Lekker rustig nee dat dacht je, 't Is vervelend stil.

We willen heipalen, heipalen, heipalen zien. Het rampetampen horen van de heimachine.



Zoveel is er niet veranderd Ook vroeger hingen jongeren op straat

Frieda Siman werkt bij wijkgebouw Odeon in de Gouvernestraat, dezelfde straat waar zij geboren is. “En ik woon nog steeds in het Oude Westen”, lacht Frieda. “Mensen mopperen wel over de jeugd van tegenwoordig, maar wij waren vroeger ook geen lieverdjes, hoor.”

Toen was het niet veel anders dan nu: de jongeren wilden een eigen ruimte in de wijk. Frieda blikt terug: “We hingen veel op straat rond, in een groep. We werden vast ook wel eens weggejaagd, dat mensen last van ons hadden en dat we maar ergens anders naar toe moesten. Maar volgens mij niet zo vaak, want ik herinner me het eigenlijk niet. Wel dat we uit het buurthuis gezet werden! We waren te oud voor de ‘club’ en nog te jong voor activiteiten van het jongerenwerk, maar we gingen gewoon naar binnen om er met dezelfde vaart weer uitgegooid te worden. Toen hebben we maar een pand in de



Frieda Siman

bewoners kijken daar nu al naar uit. Ik geef ook sportlessen aan jongeren. Soms zie je iemand terug die je jaren geleden les hebt gegeven, die helemaal goed is opgedroogd. Dat vind ik dan zo leuk! Maar ik zie ook bekende gezichten uit de buurt bij groepen jongeren die op straat van alles uithalen en dealen.”

Frieda heeft zelf geen last van jongeren. Hoewel ze niet ‘s nachts de straat op zal gaan als dat niet nodig is, voelt ze zich eigenlijk nooit onveilig in het Oude Westen. “Ik vind het gewoon een heerlijke wijk. Er zijn hier zo veel leuke en positieve dingen. Als je het maar probeert, zijn er heel veel mogelijkheden. Neem nu het speeltoestel dat net bij Odeon geplaatst is. Daar hebben we met een groep oudere bewoners om gevraagd en nu staat het er. Met mooi weer kan ik met bewoners ook daar gaan sporten en bewegen.” Frieda is dus ook nu nog veel buiten te vinden, net zoals vroeger toen ze met haar drie broers zo veel op straat was. “Gelukkig zijn we uiteindelijk allemaal goed terecht gekomen”.

Gaffelstraat gekraakt, hadden we toch onze eigen plek. Achteraf gezien was dat het begin van waar ik ook nu nog mee bezig ben. We moesten het pand helemaal zelf opknappen en gingen vervolgens leuke dingen organiseren. Maar het geld en de contributie, dat was wel een probleem. We kregen begeleiding, maar de meeste jongerenwerkers moesten we niet. Dat zagen we eigenlijk al

gelijk als zo’n knul binnenstapte. Zo’n gestudeerd type dat ons dan als ‘popie Jopie’ wilde gaan vertellen wat er moest gebeuren en wat wij wel en niet moesten doen. Nou zo werkte dat bij ons natuurlijk niet. Maar er waren er ook bij, waar we wel een klik mee hadden.”

Frieda is altijd met sport en activiteiten voor groepen bezig

gebleven. In Odeon is ze nu ruim twaalf jaar actief. “Ik ben begonnen als vrijwilliger. Toen heb ik snel mijn papieren gehaald om sportlessen te mogen geven en ben aangenomen als algemeen medewerker. We doen hier van alles en het loopt heel goed. Niet alleen sport, maar nog veel meer. Met Kerst gaan we weer de boom en tafel versieren, en samen koken en eten. Ook de allochtone

Oude Westenaren zijn een bijzonder volk



Nu heel wat kilo's lichter: Jilles Vrijhof

Vroegere wijkagent haalt herinneringen op

Inmiddels werkt hij ruim dertig jaar bij de politie, waarvan vele jaren in het Oude Westen. Jilles Vrijhof denkt er met veel plezier aan terug.

“Ik begon als broekie van 17 jaar, in de Algemene Politie Dienst. In 1987 kwam ik in het Oude Westen werken en in 1990 werd ik wijkagent, een duofunctie die ik samen met Herman Ilbrink vervulde.” Jilles kon, als geboren en getogen Rotterdammer, de opgestroopte-mouwen-mentaliteit van het Oude Westen wel waarderen. “Ik zie bewoners van het Oude Westen als een bijzonder volk, enorm betrokken bij hun wijk en eigenlijk willen ze er nooit meer weg. In mijn begintijd als wijkagent zag je de omvorming van de Aktiegroep van pure actiegroep die straten bezette en trambanen dichtlaste, naar een groep bewoners die heel actief wilde meedenken en -werken aan oplossingen. Eigenlijk de start van wat we nu ‘wijkgericht werken’ noemen.”

Drugsoverlast
Problemen toen waren drugs-overlast en schrijnende sociale gevallen. Door de stadsvernieuwing stond de leefbaarheid en sociale cohesie onder druk. “Drugsgebruik, straathandel en dealpanden... het was toen veel openlijker dan nu. Waarmee ik niet wil zeggen dat er nu geen drugsoverlast meer is. Maar het is nu meer verborgen en er zijn voorzieningen als gebruiksruimten en sociale pensions. Begin jaren negentig liepen er wel wat experimenten, zoals de gebruiksruimte in de Schietbaanstraat en de start van Topscore in de Saftlevenstraat. Strikte regels moesten overlast voor de buurt tegengaan. In de huidige vormen van opvang zie je nog steeds onderdelen van die strakke sturing terug.”

Veiligheidsaanpak
“Als wijkagent was je toen een van de weinige aanspreekpunten voor bewoners. De rest van de politieorganisatie stond veel meer op afstand. Dat is nu, met de wijkteams, anders. De buurtagent is het eerste gezicht van de politie, maar bewoners weten ook zijn collega's en de chef van het wijkteam wel te vinden. Eigenlijk vormden we met de ‘coban’, onze eigen politiepost op de West-Kruiskade, de start van de herkenbare ‘dichtbij-politie’. Wat nu de buurtagenten zijn... Maar waar vroeger de politie bijna overal verantwoordelijk voor was en ongeveer alles oppakte, zijn we nu meer onderdeel van een keten en liggen veel zaken bij instellingen, organisaties en de burgers zelf.” Jilles besluit: “In 2001 heb ik het Oude Westen als werkgebied verlaten, maar ik kom er nog wel regelmatig. De band bestaat nog steeds, al is het maar door de lieve kerstkaarten die ik ieder jaar uit de wijk ontvang.”



Veiligheid in het Oude Westen, toen en nu

Overlast, onder meer van jongeren, en drugsoverlast waren vroeger en zijn ook nu nog problemen in het Oude Westen. Dit blijkt uit de interviews met Jilles Vrijhof en Frieda Siman.

Tijs Nederveen, sinds mei 2008 stadsmarinier voor het Oude Westen, herkent veel in de interviews.



Hij zegt erover: "Het Oude Westen is een wijk waar de bewoners in kleine straatjes dicht op elkaar leven. Als een groepje jongeren tot laat blijft hangen op een speelpleintje, met ronkende scooters en luidruchtige gesprekken, is dat heel vervelend voor omwonenden. Zeker in de zomermaanden is er regelmatig sprake van jeugdoverlast. Vaak doen de jongeren niets bijzonders, dat geldt ook voor de groepen die bijvoorbeeld op de West-Kruiskade hangen. Maar soms geven ze overlast of zorgen voor een onprettige sfeer. Jongerenwerkers en buurtagenten spreken de jongeren daar op aan en proberen de overlast voor de omgeving te beperken. Het wordt natuurlijk een ander verhaal als jongeren de wet overtreden."

Gezamenlijke aanpak

"Zo hebben we in het Oude Westen helaas ook jongeren die zijn gezwicht voor het 'snelle geld' van de drugs. We proberen die jongens te bereiken.

Bijvoorbeeld door buurtouders die met die jongeren in gesprek gaan over hoe ze hun leven op de lange termijn zien. Door perspectief te bieden in de vorm van scholing en werk lukt het soms de jongeren weer op het rechte pad te krijgen, maar niet altijd. Daarom is het zo belangrijk dat we blijven inzetten op het bestrijden van drugsoverlast door de dealers van straat te halen. Maar we doen nog veel meer: overlastgevend cafés sluiten, persoonsgerichte aanpak van overlastgevers, portieken afsluiten. Maar de aanpak moet breder: ook sociaal, fysiek en economisch. Een forse gezamenlijke inzet door alle partijen levert zeker winst op. Kijk bijvoorbeeld naar de Alliantie West-Kruiskade. De straat en panden opknappen, goed ondernemerschap stimuleren. Als de winkelstraat verbeterd, heeft dat een zeer grote uitstraling naar de totale wijk. En dat is goed voor het imago en zal ook positieve invloed hebben op de tevredenheid van bewoners op de wijk en op hun veiligheidsgevoel."

Aktiegroep

Wat heeft Nederveen met de jubilerende Aktiegroep te maken? "Ik ken de verhalen van wat de Aktiegroep allemaal gedaan en bereikt heeft, maar zelf werk ik hier nog te kort om dat allemaal meegemaakt te hebben. Maar ik heb wel gezien dat, als het nodig is, de Aktiegroep grote aantallen bewoners weet te mobiliseren, nog steeds! Ik loop er regelmatig even binnen om te horen wat er speelt. De Aktiegroep is toch een soort middelpunt in de wijk. Een fors netwerk vrijwilligers, enorme betrokkenheid, veel activiteiten. Soms wordt er gemopperd, maar de Aktiegroep denkt en werkt wel actief mee aan oplossingen. Drugs in Kleur is zo'n activiteit met inzet van bewoners. Er was altijd discussie tussen bewoners en de overheid over hoe erg de drugs-

overlast was. Doordat bewoners en organisaties nu regelmatig samen door de wijk lopen, op verschillende momenten van de dag, heeft iedereen een heel duidelijk beeld over de situatie. In de begintijd kleurden veel plekken 'diep paars' vanwege de vele spuiten, het openlijk dealen en gebruiken. Nu overheerst het 'groen', want de drugsoverlast is zeer sterk afgenomen. Dat blijkt ook uit de objectieve cijfers, zoals meldingen en aangiften bij de politie. Vergelijk het huidige straatbeeld maar met dat van tien tot twintig jaar geleden. Toen zag je veel bedelaars en dealers op straat. Dat is nu fors afgenomen. We hebben nog wel te maken met verslaafden die door de wijk lopen, vanaf het centrum richting voorzieningen aan de 's-Gravendijkwal. Daar zitten we dicht bovenop."

Tijs vervolgt: "Het beleid vanaf 2002 combineert handhaving en toezicht met zorg en opvang. Dit heeft tot sterke verbeteringen geleid, ook in het Oude Westen. Helaas blijft de mening van de bewoners nog achter en dat zie je terug in ons cijfer op de Veiligheidsindex. Bij de laatste meting was de wijk weliswaar gestegen van 3,5 naar 4,1 maar dat moet nog hoger. Richting een voldoende!"

Daar blijft de stadsmarinier, met alle partners, bewoners en ondernemers, hard aan werken. En ondertussen fietst hij graag door de wijk, om zelf te zien hoe het gaat en met deze en gene een praatje te maken. "Dat is niet alleen belangrijk voor mijn informatie, maar het levert me ook heel veel energie op. Bewoners en ondernemers in het Oude Westen zijn gewoon leuke mensen om mee om te gaan."

Wat vindt u van het Oude Westen?

Laat het weten via sms. Sms Wijkweb naar 3111

Al een tijd bestaat in het Oude Westen de sms-dienst van het Wijkweb. Via sms worden actuele onderwerpen over de wijk verstuurd naar de bewoners (Wijkambassadeurs) die aangesloten zijn bij het Wijkweb. Vanaf nu is er meer mogelijk met de Wijkweb sms en iedereen kan meedoen.

Uw mening telt

De verschillende diensten in de wijk willen graag weten hoe u over bepaalde dingen denkt. Uw mening over de wijk of over wat er in de wijk gebeurt is belangrijk. Daarom is de Wijkweb sms-service uitgebreid. Iedereen kan nu via sms reageren op de 'Vraag van de Maand' die de wijk ingestuurd wordt. Maar zelf

een vraag stellen over de wijk kan ook. Dus sms uw eigen vraag of reactie op Vraag van de Maand naar nummer 3111!

Hoe werkt het?

Dat is heel makkelijk! In deze buurtkrant leest u de Vraag van de Maand.



Als u op de vraag wilt reageren dan sms't u: Wijkweb (met daarna uw mening) naar nummer 3111. Het versturen van het smsje kost 0,25 cent. Wilt u reageren op deze vraag, maar u vindt sms niet zo handig? E-mail dan uw antwoord naar Natalie Dupon, n.dupon@sonor.nl. Bewoners en professionals die aangesloten zijn bij het Wijkweb krijgen de Vraag van de Maand ook per sms toegestuurd.

Lid worden van de sms-alert?

Wilt u zich opgeven voor de sms-dienst van het Wijkweb, dan kunt u een mail sturen waarin uw mobiele nummer staat naar Natalie Dupon: n.dupon@sonor.nl. Elke keer als

er een sms (dus ook de Vraag van de Maand) de wijk in wordt gestuurd ontvangt u die op uw telefoon. Het ontvangen van sms-jes is helemaal gratis.

Nieuwe 'Vraag van de Maand'

De 'Vraag van de Maand' november staat deze keer in het teken van het 40 jarig bestaan van de Aktiegroep. Al jaren zijn bewoners actief in het Oude Westen om hun wijk prettiger te maken. De vraag is dan ook: **Wat kunt u vertellen over het Oude Westen van 'vroeger'?**

Reageer naar 3111.

Wij zijn erg benieuwd naar uw reacties.

De Vraag van de maand november

Wat kunt u vertellen over het Oude Westen van 'vroeger'?

Geef u mening en reageer nu!

Sms: Wijkweb (en uw antwoord) naar nummer 3111 (0,25 cent per sms)

Wilt u niet via sms reageren, dan kunt u ook een e-mail sturen met uw mening naar Natalie Dupon: n.dupon@sonor.nl of loop even langs bij de Aktiegroep in de Gaffelstraat 1.

4 november: Seniorendag

Spirit 55+ organiseert ook dit jaar weer een seniorendag voor iedereen in het centrum boven de 55. Dit jaar wordt de dag gehouden op 4 november in Zorgcentrum Antonius aan de Nieuwe Binnenweg 33. Het thema is Gezond en Bewegen. U kunt kennismaken met allerlei sport- en beweegactiviteiten die bij u in de buurt speciaal voor senioren worden aangeboden. Bewegen is belangrijk om fit en gezond te blijven, ook als u minder mobiel bent. Spirit 55+ laat u daarom demonstraties zien en vertelt u waar beweegactiviteiten goed voor zijn

en waar u, dicht bij huis, terecht kunt. U kunt aan verschillende activiteiten deelnemen zodat u kunt achterhalen welke activiteit u bevalt. Leefstijladviseurs en organisaties als de Hartstichting adviseren wat u het beste wel of niet kunt doen. Natuurlijk is er ook weer gezellige muziek en de gelegenheid om andere senioren te ontmoeten in het sfeervolle restaurant van Antonius.

Binnenlopen vanaf 12.30, programma van 13.00 tot 17.00. Spirit 55+ organiseert deze seniorendag samen met Pluspunt, Antonius Binnenweg, SBC, Sport en Recreatie Centrum en SONOR.

Republieksfeest in Odeon



Het was weer feest bij de Odeon. Zoals de afgelopen jaren hebben we ook dit jaar ons Republieksfeest gevierd bij de Odeon. Het is een traditie die is gestart met Osman Dogan die, als het aan het Turkse Participatie Platform Oude Westen ligt, nog vele jaren wordt voortgezet. Op 29 oktober bestond de Turkse Republiek 87 jaar en dit jaar hebben we dat voor de 23ste keer gevierd op 23 oktober. Mede dankzij onze sponsors en de vrijwilligers die met hart en ziel aan de organisatie hebben gewerkt was het een succes. Het was een gezellige feest met spelletjes, voorstellingen en natuurlijk veel muziek. De kinderen die deelnamen aan de Turkse lessen hebben gedichten voorgelezen en we hadden een kleine zang- en dansvoorstelling door onze kleine

Rabia. We hadden een moederdochter danswedstrijd waar Petra van den Berg en haar vriend ook aan deelnamen, zelfs eerste werden en een leuke prijs in ontvangst mochten nemen. We hebben ook een trekking gehad waarbij vele leuke cadeautjes werden weggegeven. Het was een leuke en gezellige avond die we volgend jaar weer hopen te organiseren voor nog meer bewoners. Sevda Kocak, Turks Participatie Platform Oude Westen.



Hele hoge heggen

Nee hoor, daar gaan wij niet over. Hoe vaak hoor je dat niet zeggen? Piet zegt dat Kees daarvoor verantwoordelijk is, en Kees beweert bij hoog en bij laag dat Piet erover gaat. De Buurtkrant komt er ook niet meer uit. We zetten het wel in de krant

Een bewoner van de Sint-Mariastraat trok bij Woonstad aan de bel, omdat de heg achter haar tuin al meer dan vier meter hoog is en nodig moet worden geknipt. Woonstad zocht het uit en kwam op 20 september met het verlossende antwoord: 'Ik heb even geïnformeerd en Woonstad is niet de eigenaar van dat groen, het is van de gemeente.'

De gemeente is groot, dus het duurde even om te achterhalen wie bij de gemeente over heggen gaat, maar op 6 oktober gaf de Werf Centrum van Gemeentewerken Rotterdam een



positieve reactie: 'De groenmedewerker van werf Centrum heeft een opdracht uitgezet om de heg te snoeien. De werkzaamheden moeten eind volgende week afgerond zijn.'

Het was te mooi om waar te zijn, maar het bleek echt waar: de opdracht was inderdaad uitgezet, op 7 oktober werd de heg werkelijk gesnoeid en de werkzaamheden waren inderdaad op tijd afgerond. De groenmedewerkers hadden zich echter niet uitgeleefd op de hoogte van de heg, maar ze hadden de zijkant onder handen genomen. Die zag er weer strak uit.

Dan was er nog een probleem: de heg waar het om ging stond

10 november: dag van de Mantelzorg

Natuurlijk wordt ook dit jaar weer de Dag van de Mantelzorg/ Familiezorg gevierd. Woensdag 10 november worden de mantelzorgers uit het centrumgebied van Rotterdam in het zonnetje gezet met allerlei ontspannende activiteiten op verschillende plaatsen. Op deze dag willen instellingen uit het centrumgebied en de deelgemeente hun waardering laten zien voor al het werk dat mantelzorgers dagelijks leveren. Hieronder vindt u het programma van de Dag van de Mantelzorg. U bent van harte welkom deze dag bij te wonen! Lukt het u niet om de gehele dag aanwezig te zijn, dan is het mogelijk een deel van de dag te komen. Een bus rijdt de hele dag om mantelzorgers naar de activiteiten te rijden. Vanaf 9.30 uur rijdt een bus vanaf Wijkgebouw Stadsdriehoek en vanaf de Leeuwenhoek naar zorgcentrum Atrium.

- 10.00-11.30: Zorgcentrum Atrium, Karel Doormanstraat 343: Welkom met koffie/ thee, ontspanningsoefeningen (010-206 5700)
- 12.00-12.30: Wijkaccommodatie Odeon, Gouvernestraat 56: Zumba (010-436 3855)
- 12.45-14.00: Zorgcentrum de Leeuwenhoek, West Kruiskade 54: Lunch, creatieve workshop en presentatie workshops voor mantelzorgers door Thuiszorg Rotterdam (010-436 1488)
- 14.15-15.30: Stichting buurtwerk Centrum (SBC), Adrianaplein 22-24: Sieraden maken, activiteit jonge mantelzorgers, programma voor kinderen (010-286 1505)
- 15.45-16.30: Laurens Antonius Binnenweg, Nieuwe Binnenweg 33: Drankje, handmassage (010-241 2900)

Voor meer informatie over het programma, het vervoer en de ophaalpunten kunt u contact opnemen met de VraagWijzer in het Oude Westen: 436 3060 of in de Stadsdriehoek: 414 6788.

vijftig meter verderop. 'Ja maar daar kunnen we niet bij', zeiden de groene jongens. En inderdaad een deel van de ruimte tussen Sint-Mariastraat en Gouvernestraat is als volkstuintjes in gebruik en afgeschermd door een hek. 'Daar hebben we geen sleutel van', zeiden de jongens in het groen. Bovendien moesten ze elders met de violen aan de slag.

Op 18 oktober gaf Deelgemeente Centrum een eenvoudige verklaring voor de gang van zaken. De aannemer had zich verkeken op de eerste heg. Dat bleek een veel grotere klus dan hij had verwacht. Er werd niettemin hoop geboden: 'Met groter materieel gaat hij opnieuw de strijd aan.'

Maar die heg achter dat hek 'ligt net even wat ingewikkelder.' De grond is weliswaar eigendom van de gemeente, maar wij zijn niet van plan om Gemeentewerken opdracht te geven de haag te snoeien. De onderhoudsplicht ligt namelijk bij de beheerder van de volkstuinten. 'Ik vermoed dat het Woonstad is.'

Fontein op een vergeten plein



Als langsfietser en gebruiker van de Nieuwe Binnenweg valt de lelijk besmeurde graffitimuur op het pand van de Marokkaanse slagerij Nieuwe Binnenweg/Sint Mariastraat me steeds op. Dus afgestapt en even met Sybren gesproken wat we er gaan doen. 'Kan je er geen MOOI kunstwerk op maken?', vroeg hij. 'Zonder meer! Om de hoek van het pand is de graffiti schade nog groter. Neem ik die muur ook gelijk mee.' Naast die muur en de net aangelegde Tussentuin ligt een pleintje dat alleen vol staat op Koninginnedag en dat verder een onopgemerkt bestaan leidt. Het lijkt me heerlijk om op dat vergeten pleintje een echte FONTEIN te bouwen met kleine vastzittende zitjes. Want waarom zijn er zo weinig fontein in Rotterdam? Mag je die alleen op vakantie zien? Kan dat niet met ons klimaat of is een vakantiegevoel hier uit den boze? Ik heb dus een Plan van Aanpak gemaakt en gesproken met bewoners, de voorzitter van de vereniging Nieuwe Binnenweg Gerard, CBK, deelgemeente en Woonstad. RampTV gemailld en de nieuwsbrief aangevraagd bij WOW.

De WOW-tas kreeg ik vorig jaar al toen ik met voormalig minister Van der Laan door het Oude Westen liep. En zo ben ik weer terug in de buurt waar ik als ontwerper les gaf: in Ruimte, in de Gaffeldwarsstraat, waar ik ook een winkeltje runde in het trappegat. Toen al zette ik in de shop van twee bij drie een dode boom als decoratie. Nu wil ik levende struiken vragen aan Gemeentewerken en van Woonstad een nieuwe vloer voor het plein. Levert Deelgemeente Centrum dan het geld voor een echte fontein? In plaats van langs te fietsen, zullen er meer mensen afstappen om te genieten van iets sjieks dat past bij de wijk. Veel kunstenaars willen me gaan helpen, ook om bij oplevering, en daarna, het plein optimaal te benutten. Iemand stelde al voor om er ook een (gevulde) boekenkast neer te zetten. Op de rommelmarkt is voor bijna niets de hele wereldliteratuur te koop. Ik sta open voor nog meer suggesties.

Willij Vanderlinden 010-4760217 casa_willij@msn.com

GESPOT IN HET WIJKPARK Vrijdag 24 september om 16.30 uur



Antonia is geboren en getogen in het Oude Westen, vertrok een paar jaar naar elders maar woont nu al weer achttien jaar in de wijk. Ze komt vaak en graag in het Wijkpark. Waarom? 'Omdat er geen honden zijn, dat is heel fijn,' zegt ze. Ik kwam hier al toen de kinderen klein waren, die zijn nu al weer achttien en zestien. 'Speelden ze lekker in het gras.' Antonia is blij met

het Wijkpark en wat haar betreft blijft het zoals het is. 'Misschien meer bankjes, want in de zomer is het nogal druk,' constateert ze. De foto-expositie vindt ze heel leuk. Ze staat er zelf ook op. 'Mam je staat op de foto in het Wijkpark,' riep haar dochter toen ze thuis kwam. Ze was met een paar vriendinnen in het park om de foto's te bekijken: 'Heee dat is mijn moeder!' Antonia lacht. Ze vindt het een goed idee om dit soort dingen te doen in het Wijkpark. Ze geven toch iets extra's. Antonia laat haar vier papegaaien genieten van het gras en het groen. Maar dat is niet alles. Ze heeft er thuis nog zeven zitten en er is er nog één op komst. Het zijn dakloze vogels die ze opvangt. Alleen de vier die ze nu bij haar heeft, zijn van begin af door haar zelf opgevoed. Ze zijn nu zestien maanden oud. 'Ze zijn in de kleutertijd, legt Antonia uit, dus ze zijn nogal lastig en eigenwijs. Ze proberen van alles uit!' De oudste papegaai is vijftig jaar, dus dat is een hele leeftijd. Papegaaien opvoeden is een vak apart. Niet iedereen kan dat zomaar. Maar Antonia kan het wel, de papagaaien zitten gezellig krauwend en babbelend op haar arm en om haar heen.

BUURTKRANT OUDE WESTEN GEEN ZINNIG MENS KAN ZONDER

Iedul Adha

Op Dinsdag 16 November vieren de moslims ‘Iedul Adha oftewel het Offerfeest. ‘Ied’ is het Arabische woord voor feest, maar het betekent ook ‘terugkeren’. Het is een dag die periodiek terugkeert. Het Offerfeest valt niet ieder jaar op dezelfde datum. De islamitische kalender volgt namelijk niet de stand van de zon, maar de stand van de maan. De kalender is elf dagen korter dan de zonnecalender en een islamitisch feest valt daardoor elk jaar elf dagen eerder.

Het grote feest of ‘Iedul Adha’ wordt gevierd aan het eind van de pelgrimstocht of ‘Hadj’ naar Mekka, op de tiende dag van de Hadj-maand. In de vallei van Mina, niet ver van Mekka, bren-

gen de pelgrims die dag een offer, in navolging van Ibrahim (Abraham). Ibrahim was immers bereid zijn zoon te offeren en bewees daarmee zijn gehoorzaamheid. Elk jaar vieren moslims dit moment van absolute gehoorzaamheid door een schaap te slachten en eenderde daarvan aan de buren en aan vrienden te geven en nog eens eenderde aan de armen te schenken, om zo de liefde tussen de mensen te verspreiden. Moslims (mannen, vrouwen en kinderen) gaan dan in nieuwe kleren, althans schone, naar de moskee of naar een publieke ruimte die voor het ‘Ied-gebed’ is aangewezen. Omdat in Rotterdam niet zoveel moskees zijn, maken ze gebruik van scholen en islamitische centra of stichtingen. Sommige families laten hun kinderen snoepjes en lekkers uitdelen. Daarna gaan ze naar de officiële slagerij om hun

offerdier te slachten. Ze sluiten zich in gedachten aan bij hen die in Mekka zijn. Moslim-families en vrienden nodigen elkaar uit om samen te eten. Een bekende maaltijd is de Egyptische ‘Fattah’ die van brood met soep, rijst en vlees of het Marokkaanse cous cous met vlees. Voor sommige scholen, zoals Babylon, is het een vrije dag. Directeur Mieke der Kinderen vindt dat vanzelfsprekend: ‘Wij zijn een openbare school en onze kinderen hebben het recht om hun feest te vieren. Het heeft ook geen zin om de school te openen zonder leerlingen.’ Meestal krijgen de kinderen die dag leuke cadeautjes en snoepjes of ijsjes. En er worden ook heel veel felicitatie-sms’jes verstuurd naar moslims in binnen- en buitenland. ‘Ied Moubark’ aan iedereen, en niet te veel vlees eten.

Duimdrop Adrianaplein weg!!

Per 1 januari 2011 wil de deelgemeente de Duimdropcontainer op het Adrianaplein wegbezuinigen. Omwonenden, volwassenen en kinderen, zijn een handtekeningenactie begonnen tegen het weghalen van deze kindervoorziening en pleintoezichthouder. Bent u ze mis gelopen? Ga dan nog even langs de container om een handtekening te zetten.



Bidden

Iedere morgen om acht uur precies rijdt hij met zijn kar onze straat in. Hij heeft een oranje werkjas aan en een wit vechtpetje op zijn hoofd. In de kar heeft hij bezems, afvalbakken, vuilniszakken, een schop, een wieder, een papierprikker. Met enthousiasme gaat hij het vuil in onze straat te lijf. Hij begint met het zwerfvuil. Voor het verkeer en voetgangers heeft hij geen aandacht. Als je hem groet zegt hij ook beleefd ‘goedemorgen’. Zonder op of om te kijken struint hij de straat af en ruimt alle rommel op die slordige mensen achteloos neergooien Soms gaat hij, als hij nog wat tijd over heeft, met zijn wieder het onkruid te lijf. Af en toe krijgt hij hulp van een collega die met een machine de dorre bladeren naar het midden van de weg blaast. Rond het middaguur spreidt hij op het pleintje een schone vuilniszak uit, schuift de klep van zijn pet naar achteren en gaat, gericht op het oosten, zijn gebed doen. Staand, op knieën en af en toe voorover gebogen. Links en rechts passeren mensen. Sommigen kijken wat verwonderd naar dit schouwspel; anderen lijken er mee bekend en lopen zonder op te kijken door. Zo te zien is hij zich niet of nauwelijks van de voorbijgangers bewust en concentreert hij zich volledig op Allah. Een rotsvaste overtuiging. Aan het eind van de dag gaat hij nog wel even op een bankje op het pleintje zitten. Misschien wel genieten van het resultaat van zijn werk. Een schone straat lijkt zijn trots. Een enkele keer komt er iemand bij hem zitten en dan praten zij wat of zitten stil naast elkaar voor zich uit te kijken. Eigenlijk zou ik op het pleintje een monumentje geplaatst willen zien. Voor hem en zijn collega’s. Een monument voor de straatvegers die elke dag maar weer onze rommel willen opruimen. Er zijn meer voorbeelden van monumenten voor beroepsgroepen. Bijvoorbeeld de dokwerker, de dijkwerker, de drukker, de smid. Zou de directeur van de ROTEB met zo’n beeldje zijn medewerkers niet eens willen eren?

kijk eens naar onze website
www.aktiegroepoudewesten.nl

Rooms-katholieke bolwerken

In Het Oude westen waren tot de jaren zeventig van de vorige eeuw verschillende rooms-katholieke bolwerken die belangrijk waren voor de culturele en maatschappelijke ontwikkeling van de bewoners van onze wijk. Van oudsher hadden zij een sterk stedelijk karakter en droegen zo bij aan de vorming van het karakter van de wijk.



De Augustinusschool met aangrenzend het klooster van de zusters Augustinessen is nog steeds een belangrijke pilaar voor de intellectuele vorming van jonge Oude Westenaren. Maar de nonnen zijn er allang niet meer en ook het klooster heeft een andere functie gekregen. Sedert het vertrek van de nonnen is daar de Aktiegroep Het Oude Westen gehuisvest. De nonnen die er nog wel zijn, hoewel niet meer in functie, zijn de zusters van Liefde van Tilburg. Zij namen in 1970 het Schippersinternaat aan de Westersingel (nummers 37-40) over van de zusters van Amersfoort. In dit schippersinternaat, ‘De Westersingel’ hebben hele generaties schipperskinderen, die door het ‘zwervende’ bestaan van hun ouders niet thuis

konden wonen, hun opvoeding genoten. Veelal gingen ze op de Augustinusschool naar de lagere school. Ook dit internaat bestaat niet meer en de gebouwen zijn gerenoveerd en verbouwd tot luxe appartementen. Wat ook niet meer bestaat is het gebouw van Simeon en Anna, dat voor de West-Kruiskade lang beeldbepalend was. Hier zwaaiden de Dominicanessen van Voorschoten hun strenge scepter. Het was een bejaardenhuis zoals we dat tegenwoordig gelukkig niet meer kennen. Door het vergrijzen van de bevolking en de veranderde visie op de zorg voor senioren moest het verhuizen naar een nieuw gebouw aan de Strevelsweg op zuid. Na de verhuizing is er door de toenmalige eigenaar het KVV nog tijdelijk een

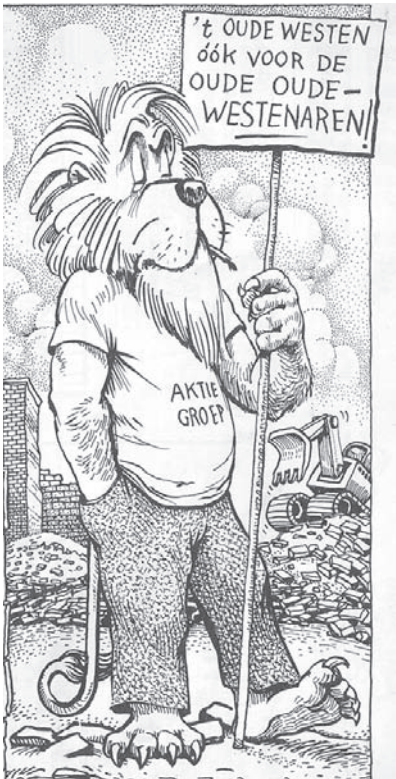
opleidingsschool voor verpleegkundigen en verzorgenden in gehuisvest. Door samenvoeging en concentratie van opleidingen voldeed het niet meer en werd het afgebroken. Door acties van de bewoners is het uit de handen van een projectontwikkelaar gebleven en is daar het Wijkpark Oude Westen ontstaan. Het heilig hartbeeld in het midden van het park is eigenlijk het enige wat ons nog herinnert aan het roemruchte verleden.

Een ander ijkpunt op de West-Kruiskade was de St. Josephkerk. Op oude foto’s zien we hoe trots de torenspits domineert in het straatbeeld. De religieuze ontwikkelingen van de jaren zestig van de vorige eeuw noopten het kerkbestuur om uit te kijken naar een samenwerking. Die werd

gevonden bij de oudkatholieken, gehuisvest in de Paradijkerk aan de Nieuwe Binnenweg. Tot op de dag van vandaag houdt het ‘huwelijk’ stand, maar door nieuwe ontwikkelingen en teruglopend kerkbezoek gaan er mogelijk toch nog veranderingen komen. De St. Josephkerk zelf werd in eerste instantie niet afgebroken. Wat men daarmee moest wist men niet, maar in Amsterdam was zo’n kerk omgevormd tot poptempel (Paradiso) en dat leek het toenmalige Rotterdamse stadsbestuur ook wel wat. Rotterdam was er nog niet rijp voor en zo verwerd de kerk tot een markthal, een supermarkt en een hangplek. De bewoners klaagden al een tijdje over de ‘pississen’ in de zijkant van de kerk. Toen ook nog een stuk van de kerk naar beneden stortte, werd dat in een demonstratieve tocht naar het Stadhuis gebracht. Verder afglijden is de kerk bespaard gebleven en na afbraak is daarvoor de alom gewaardeerde Leeuwenhoek in de plaats gekomen.

Een gebouw dat gelukkig nog steeds bestaat is Huize Antonius aan de Nieuwe Binnenweg. Van alle rooms-katholiek locaties in Het Oude Westen was dit waarschijnlijk de meest elitaire. De nonnen die het hier voor het zeggen hadden waren van de orde van JMJ (Jezus Maria Jozef) uit den Bosch en tot ver in de vorige eeuw was het de gewoonte om onderling Frans te spreken. Het gebouw zelf bestond uit een voorgevel met achtervleugels. Aan de voorkant ‘woonden’ kapitaalkrachtige senioren uit Rotterdam, uiteraard van RK-huize. De vraag naar de voor kant was zo groot dat belangstellenden zich al vrij vroeg inkochten. Het ontbrak deze bewoners dan ook aan niets en dat was in een schril contrast met de bewoners van de achtervleugels. Het bestuur van Antonius-Binnenweg voelde de tijdgeest goed aan en heeft het huis in de tweede helft van de vorige eeuw omgevormd

tot een verpleeghuis. Achter het oude gebouw verrees een nieuw ‘Antonius-Binnenweg’ dat voldeed aan de eisen van die tijd. Om een volwaardige ingang voor het nieuwe gebouw te maken is een van de zijvleugels verwijderd. Voor het oude gebouw, dat direct aan de Nieuwe Binnenweg staat, is een andere bestemming gevonden. BAVO-Europoort heeft het in gebruik voor ouderenpsychiatrie en ook het RIAGG heeft er een onderafdeling. Voordat zij er gehuisvest konden worden moest het pand een grondige verbouwing ondergaan. De majestueuze inrijpoort naar de binnenplaats sneuvelde en werd vervangen door een ruimte met grote ramen. De kapel werd afgebroken, maar is opnieuw vormgegeven op het plein achter het oude gebouw, in de vorm van een bomenrij met een klok in het midden. Eén van de bomen wordt hoger gehouden dan de andere en symboliseert de toren.



HET EERSTE SURINAAMSE CAFE

DE GESCHIEDENIS VAN DE Surinaamse horeca in Rotterdam is een muzikale geschiedenis. Toen in de tweede helft van de jaren dertig de Amerikaanse swingjazz in Rotterdam populair werd, kregen de schaars aanwezige Surinamers in de gaten dat in de Hollandse horeca als ‘Amerikaanschen neger’ goed te verdienen was. In november ’36 ging het ‘Negro-Palace Mephisto’ open, met twintig Surinamers in de bediening en Frits Blijd als portier buiten op de Binnenweg. Binnen speelde de wild swingende band van de Surinaamse trompettist Theodorus Kantoer, alias Teddy Cotton, de sterren van de hemel—voor een wit publiek en een blanke baas.

KID DYNAMITE Rode draad in de Rotterdams/ Surinaamse horeca-saga is tenor-saxofonist Lodewijk Rudolf Arthur Parisius, beter bekend als Kid Dynamite. Samen met portier Frits Blijd kwam hij in 1928 als verstekeling op de ss.Cottica van Su naar Holland, vond al snel een baantje bij een bakker in Rotterdam, leerde als vuurvretter in een circus Teddy Cotton kennen en ontwikkelde zich tot een uitstekend saxofonist in de Coleman Hawkins-stijl. In september ’37 trad ie voor het eerst op in Negerpaleis Mephisto, en niet zonder succes, want nog geen twee weken later trouwt hij met een 16-jarige Rotterdamse. De Kid woont en speelt afwisselend in Rotter- en Amsterdam. In de zomer van ’39 zit ie in een pension aan de Diergaardelaan en van november tot maart (brrrrr) speelt hij in Negro-Palace Casanova (Betje Wolffstraat) en de Kit Kat Cotton Club aan de Veerlaan. Beide worden een maand later gebombardeerd. De Kid speelt dan nog even in Casanova 2 op Spangen, maar na een inval van de Duitsers verplaatst het jazz-circus zich naar Negro-Palace Belvédère op de Kaap, waar het uitgaansleven opbloeit omdat soldaat Fritz er niet mag komen (spermagebied, bang voor geslachtsziekten). Tot het ook daar uit de hand loopt en hij onderduikt bij ‘den onverstoorbaar rustigen Surinamer Lou Hidalgo’.

KASEKO ROOTS In 1953 opent diezelfde Lou Hidalgo ‘Bar La Bonanza’ in de Van Speykstraat, vlakbij de Nieuwe Binnenweg en net achter café Hoboken. Daarmee is Hidalgo de eerste Surinaamse

eigenaar van een café - mét Surinaamse muzikanten, maar een nog overwegend blank publiek. Kan je dus nog niet echt een Surinaams café noemen. Dynamite, die al zijn hele leven met Winti-geesten worstelde - hij zwaaide soms wild met zijn saxofoon om zich heen om ze te verjagen - wierp zich in La Bonanza op zijn Surinaams-Caribische, kaseko/calypso roots. Ook trad hij op in een Surinaams radio-programma van de AVRO waar hij ook aankondigingen deed in een bassende Ivo Opstelten-stijl: ‘De Winti-dansi is een dans..die bij een groot vuur wordt uitgevoerd.. waarbij de slang wordt vereerd’. Kid Dynamite wordt door postmoderne Surinaamse bands als ‘Fra Fra Sound’ en de ‘Nazaten’ gezien als de ‘Godfather’ van de Kaseko-jazz.



Kid Dynamite

DE SWINGENDE KAAP Tweede rode draad in dit verhaal William Scholsberg (1928, kort kroeshaar, corduroy broek, witte lolly) was 17 toen hij, net als Kid Dynamite, als verstekeling op de ss. Cottica naar Nederland kwam. Als jazz-liefhebber en muzikant (tumba, bas & bongo) speelde hij met Wessel Ilcken, Jules Zegelaar, Teddy Cotton én de Kid. Scholsberg: ‘De Surinamers die ik toen kende zaten allemaal in de muziek of de horeca. Als je in die jaren vlak na de oorlog, als kleurling zijnde op een stuk hout kon slaan, en dat klonk een beetje leuk, dan kwamen er vanzelf mensen op af.’ In 1958 haalde meneer William zijn horeca-papieren en begon aan de Brede Hilledijk, midden op de swingende Kaap zijn eigen jazzclub. ‘Williams Paradise Bar’. Het was ‘vrijwel elke avond volle bak’. De kassa rinkelde, de biljartballen tikten en er klonk



mr.William, Paradise Bar, 1967

geroezemoes en gelach aan een bar gevuld met jazz-liefhebbers, zeelui, een paar hoeren en zo’n 60 tot 70 procent Surinamers uit heel Nederland—Dit was echt Rotterdams éérste Surinaamse café!—swingend, met een goed gevulde ‘lattin’ jazz jukebox en live optredens van Dynamite & Cotton, Jan Rat, Piet Schop, Ben Webster, en de toen nog magere Aretha Franklin. Drummer John Engels : ‘De Kid blies zo van opzij weg, net als de Amerikanen. Hij had een vette toon met een breed geluid. Die vogels waren allemaal pik-zwart, en ik was de enige blanke. Jazz is op je instrument vertellen wat je weet over Kid Dynamite en je eigen verdriet. In een goed getimede klap resonanceert die hele



geschiedenis van Katendrecht.’ **WEST-KRUISKADE** Zanger-gitarist Teddy Treurniet kwam in 1960 van Su naar Rotterdam-West: ‘Mijn entree in Rotterdam was heel heel supervriendelijk. De burens gaven me beddegoed, stoelen, pannen en nodigden me uit op de koffie. Elders werd je geweerd, maar op de Kruiskade zaten volksmensen, die doen niet zo moeilijk.’ ‘Je kon de deur open laten staan’ herinnert Marian Boelhouwers (blank, 59 jaar) zich. ‘Het was allemaal eenvoudiger, iedereen hield van bietjes en we spraken allemaal dezelfde taal, ook die twee Surinamers.’ Zo rond 1965 kwamen de eerste Surinaamse groentezakken en de West-Kruiskade werd al gauw de ‘inkoopstraat’ voor Surinamers uit heel Rotterdam. Die mensen lusten ook wel een biertje, en van ’66 tot ’67 evolueerde de ouwe bruine kroeg ‘Van der loo’, op de hoek met de Anna Pauwlonastraat, in ‘het eerste Surinaamse café van de Kruiskade.’ ‘Joh, dat was gewoon een ouwe bruine kroeg met een slijterij’, interrompeert Japie Accordeonpaleis, zwaaiend met z’n sigaartje. ‘Je had er een luik waar je een maatje jenever kon kopen (kwartliter). Die ouwe Van der Loo was een rijzige man met een brilletje en van dat zwart achterovergekamde haar. Stond achter de kist in een kort khaki jasje.’ ‘Een beetje hummelig café’, herinnert Oude-Westenaar Rob Boelhouwers zich over de telefoon. ‘Met bonte kleedjes diagonaal over van de houten café-tafeltjes. Achterin stond een

Wurlitzer met Hollandse muziek en een groot biljart.’ ‘Ome Jan met één hand - die heeft bijna alle Surinamers biljarten geleerd’, vertelt de relaxte, enigszins op Pelé lijkende Surinamer John, over de man die café Van der Loo in de soultijd pachte. ‘Je moest ome Jan niet uitdagen. Met één hand maakte hij je in ... zette je voor schut. Hij was Nederlands kampioen.’ De sfeer was ‘goed goed goed’ in Van der Loo. Biljarten, bierdrinken en lekker gezellig babbelen. Blank en zwart, fifty-fifty— on the sonny side of the street.

BARFLY Had café Van der Loo nog een blanke eigenaar, vanaf 1968 schoten café’s met Surinaamse eigenaren als paddestoelen uit de Kruiskade. Old City, Numero Uno, Broodjes Harry, de Walk Inn, enz. enz. In 1972 begon meneer William Scholsberg, de ouwe eigenaar van de Paradise bar, Old City en nog een paar kroegen in België in het ouwe pand van café Van der Loo de nu nog steeds bestaande barfly bodega ‘Talk of the Town’. Met zijn 82 jaar is deze ex-bokser— hij vocht in New York met Miles Davis— nu de ‘oudste barkeeper van Rotterdam’. En in zijn eigen tempo, still going strong. Nu heeft hij weer het plan opgevat om naar Suriname te remigreren, om daar z’n ouwe jazzplaten nog es te draaien. Om met Aretha Franklin te spreken: ‘Respect’.

door André Hart. Met dank aan: het gemeente-archief, Teddy Treurniet, Rob en Marianne Boelhouwers, ‘John’ en meneer William. Literatuur: Herman Openneer - ‘Kid Dynamite, de legende leeft’, Rudie Kagie - ‘De eerste neger’, Martin Schouten - Interview met John Engels (Volkskrant 12-7-85)



West-Kruiskade jaren 70, voor ‘Talk of the Town’

De verdwenen brievenbus

Mijn vader is bijna jarig. Meestal stuur ik hem een E-kaart, een mooie tekening met een muziekje. Maar hij is bijna 65, dus vond ik het leuker om hem een ‘ouderwetse’ kaart via de post te sturen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik kocht een mooie kaart en schreef er mijn beste wensen op met een paar grapjes erbij. En natuurlijk was ik de xxx niet vergeten. Op de envelop schreef ik het adres en plakte er een paar postzegels met het portret van koningin Beatrix bij. Prima, nu alleen nog versturen. Vlakbij mijn huis, op de hoek

van de Nieuwe Binnenweg en de Van Speykstraat, is een brievenbus. Maar toen ik daar aankwam kon ik hem niet vinden!!!! De brievenbus was verdwenen. Ik keek nog een keer, maar het was echt waar. Goede raad was duur. Gelukkig wist ik nog een andere brievenbus bij het voormalige postkantoor verderop aan de Nieuwe Binnenweg. Maar die bleek ook vertrokken, met zijn broer, en niemand weet waarheen. Twee brievenbussen waren in rook opgegaan. Ik kon het nau-

welijks verwerken. Ik zocht naar een brievenbus, maar kon er geen vinden?!! Ik was eigenlijk al van plan om terug te gaan naar de brievenbus bij Antonius aan de Nieuwe Binnnenweg, toen ik, tot mijn grote vreugde bij Albert Heijn, een brievenbus zag staan. Hoera, eindelijk kon ik mijn kaartje versturen. Ik ga gauw een flesje water kopen, want ik heb er dorst van gekregen. O ja vader, nog gefeliciteerd. **PS: voor het verzenden van brieven en postpakketten kun je ook terecht bij Easy Repro, Nieuwe Binnenweg 196.**

mahalle gazetesi

Oude Westen

COLOFON

Buurtkrant

جوبو لا ريفي

Aktiegroep Het Oude Westen
Gaffelstraat 1-3, 3014 RA Rotterdam
tel 436 1700 fax 436 3940
buurtkrant@aktiegroepoudewesten.nl
www.aktiegroepoudewesten.nl
Lay-out: Han Snaaijer
Fotografie: Han Snaaijer, Marianne Maaskant, Marianne Bulens

Redactie: Randa Eltery, Elske Geleedst, André Hart, Hannie Leeuwenhart, Marianne Maaskant, Jan van den Noort, Wim Roovers, Piet Slijkerman, Han Snaaijer, Joke van der Zwaard

Druk: Maassluise Courant, oplage 4500 stuks
verschijnt 10 maal per jaar